

[Knud Kristensen.]

en større Fortjeneste, og de opnaar, at de kommer ud over al den Ulykke, som Lediggang er; de kommer ud over den baade for dem selv og for Samfundet uheldige og ulykkelige Ting, som Flertallet meget stærkt understregede, og samtidig faar de større Indtægter. Det er det, vort Ændringsforslag Nr. 6 til § 4 gaar ud paa.

Der er dernæst Spørgsmaalet om dem, der skal forsørges af det offentlige, altsaa de arbejdsløse, som ikke har forsikret sig. Maa jeg her gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen, som talte om, at de, der har forsikret sig, har ingen Fordel deraf. De har den Fordel deraf, at de, saa længe de er forsikrede, og saa længe deres Forsikring virker, ikke behøver at henvende sig til det offentlige. Det er det, enhver Forsikring gaar ud paa, at man mod at betale en vis Præmie har Ret til en vis Understøttelse, uanset om man er mere eller mindre velstillet, uanset om man har det behov eller ej, uanset om man har sparet sig lidt op i den Tid, der er gaaet, eller ej. Derfor kan jeg aldeles ikke give den ærede Ordfører Ret i, at der levnes dem ingen Fordel ved at være forsikret, der levnes dem den Fordel, som enhver forsikret har, at de mod at betale en Præmie faar Ret til en vis Godtgørelse, naar den Ulykke eller det Uheld, de har forsikret imod, indtræder. Det, der er Tale om her, er, at naar det offentlige for sin egen Regning og uden nogen Præmie fra de vedkommende skal til at forsørge dem, naar det skal til at give dem Kommunehjælp, saa siger det offentlige: Vi giver jer Arbejde i Stedet for, vi ønsker at forsørge jer paa en for jer selv og Samfundet bedre Maade, og derfor skal I ogsaa tage dette Arbejde. Man mener, det skal være deres eget Ønske, som skal være afgørende for, hvorledes de skal forsørges. Det er fastsat i Forsørgsloven, at det er de offentlige Myndigheder, der bestemmer Forsørgsmaaden, og det manglede ogsaa bare, at den, der skal have sit fulde Underhold af det offentlige, selv skulde bestemme, under hvilke Former han ønskede det, og at det offentlige skulde bøje sig derfor. Det er det offentlige og det offentlige alene, som betaler Understøttelsen, og derfor maa det offentlige ogsaa have det afgørende Ord

med Hensyn til, hvorledes det skal foregaa, baade under Hensyn til Samfundet og vedkommendes eget Tarv.

Efter min Opfattelse kan de allerfleste Arbejdere godt indse, at det er meget bedre for dem at have Arbejde end Understøttelse, selv om de ikke tjener saa forfærdelig meget mere; de kan ogsaa se den moralske Skade, de udsætter sig for ved ikke at have Arbejde, men gaa ledige paa Gaden; men der er jo Folk, som har den Opfattelse, at alt, hvad de tjener, er Forskellen mellem den Løn, de faar, og den Understøttelse, de kunde faa, hvis de ikke havde Arbejde. Det er selvfølgelig ganske forkert, men saaledes er Opfattelsen, og derfor siger vi, at Arbejdets Betaling skal saadanne Folk ikke selv bestemme, det maa være Samfundet, som her tager Bestemmelse om, hvad der skal betales, og naar der tilmed gives de paagældende mere, og der gives dem Arbejde i Stedet for, at de ellers maa gaa ledige, forstaar jeg i Virkeligheden ikke Flertallets Stilling. Flertallet taler om den moralske Ulykke ved Lediggang, om de utilstrækkelige Understøttelser, men det vil ikke selv være med til at yde Arbejderne noget mere og i Tilgift, om jeg saa maa sige, give dem Arbejde. Det er den hellige Tarif, der, som jeg før har sagt, gaar forud for alt andet; hvis der skal udføres et Stykke Arbejde her i Landet under Tariffen, foretrækker Regeringspartierne Arbejdsløshed, at Arbejdernes Moral nedbrydes — Tariffen staar over det hele. Men vi er ikke saa forblindede, vi finder ikke, at et saadant Dogme bør sættes over alle rimelige Hensyn, baade til Arbejdernes større økonomiske Udbytte og til at undgaa den moralske Skade, som Lediggang gennem lang Tid er.

Den ærede Ordfører (Einer-Jensen) omtalte vore Ændringsforslag. Jeg ved ikke, om man plejer at gøre det, inden Partiet selv har gjort Rede for dem. Det skulde jeg nu ikke have haft noget imod, hvis den ærede Ordfører havde gjort det rigtigt, men han udtalte, at vi havde stillet Ændringsforslag under Nr. 12. Det er ikke rigtigt, at vi har stillet dette Ændringsforslag an, gaaende disse Forhold; i den omdelte Betænkning — i hvert Fald i det Eksemplar, jeg har faaet — staar det under Ændringsforslag Nr. 13 til § 6. Det er rigtigt, at vi har ment, at de Folk, som har gaaet længst